

ellers ganske korrekt meddelte os. Jeg vil snarere sige, at naar man saa hen til de Afstemninger, der have været paa Finansloven, ogsaa om militære Sager, hvor det ærede Mindretal, der dog er saa bange for militære Bevillinger, glat væk endogsaa har været med til Millionbevillinger, ser det underligt ud, at de ærede Medlemmer ikke kunne være med til at unde Født et Tillæg af 30, 40, 50 indtil 80 Kr. om Aaret; det ser næsten ud, som om de ærede Medlemmer vilde, om jeg saa maa sige, affi Nyggen og sluge Kamelen. Saaledes er Forholdet mellem disse overordentlig beskedne Bevillinger, og de Hundre tusinder, som man ellers har ruttet med i de senere Aar. Den ærede Ordfører for Mindretallet har henvist til, at der var andre Arbejdere, som vare flettere stillede end Arbejderne paa Holmen. Han gjorde en Bemærkning om de trykkede Tider, i hvilke man knapt nok havde Arbejde. Det gør mig da ondt, at man fra den Side skulde høre saadanne Bemærkninger. Jeg havde dog troet, at selve Staten havde Hensyn at tage til sine Arbejdere, den skulde ikke se sine Arbejdere gaa og sulte, den skulde ikke fra sine Arbejdere tage om ikke Brødet saa dog Sulet. Jeg vil hellere gaa ud fra det Standpunkt, hellere sige saaledes, at Staten, naar der er Spørgsmaal om, hvorvidt Arbejderne have det knapt eller ikke knapt, skal være forpligtet til at vise et taaleligt og godt Eksempel paa, hvorledes man bør lønne sine Arbejdere. Jeg tror, det er en Fordring, der stilles med Ret til Nutiden, at de offentlige Institutioner og navnlig Staten bør i ethvert Fald ikke gaa i Spidsen med Hensyn til et slet Eksempel ved Behandlingen af Arbejderne; man maa snarere fordr, at den skulde være nogenlunde kulant, og ikke høre til de allerværste Knautkere over for den arbejdende Befolkning. Det er paa de Betragtninger, jeg her kortelig har antydet, at jeg har været med til at indstille dette beskedne Forslag. Jeg beklager særdeles meget, at man fra den Side, hvad man ellers ikke er bange for at føre Smaafolk i Munden, har grebet Lejligheden til at protestere paa dette Punkt, hvor det drejer sig om Lønninger til Smaa-folk. Med Hensyn til den ærede Ministers Holdning over for Arbejderne paa Værftet lige over for politiske Meningsforskelligheder, da fik jeg det Indtryk af den ærede Minister i Dag, at han ønskede, at dette Spørgsmaal ikke maatte komme op, og jeg antager, at jeg maa opfatte det som et Til-sagn om, at den ærede Minister vil gøre sit til, at saadanne Konflikter ikke skulle komme op mellem de Arbejdere og de Autoriteter,

som staa over dem. Jeg saa i alt Fald en saadan Smødelommelse fra den ærede Ministers Side i hans Ytringer, og glæder mig derved. — Med Hensyn til det Spørgsmaal som blev rejst af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Trier), da tror jeg, at det er den almindelige Mening i Udvalget, i alt Fald Flertallets Mening, at man ønsker den humaneste Fortolkning gjort gældende. Jeg skal med disse Bemærkninger anbefale det ærede Ting at stemme for disse Forslag. Jeg gør det ikke fordi jeg mener det er noget rigeligt, vi her gøre — jeg skulde tværtimod have ønsket, at man havde strakt sig noget videre — men jeg erkender, at det dog er noget bedre end det hidtidige, og derfor anbefaler jeg ærede Medlemmer at stemme for Udvalgets Endringsforslag og for Forslagets videre Fremme, saaledes at det kan komme igennem.

Sørdum: Ordføreren for Mindretallet berørte i sin Motivering af sin Stilling til det foreliggende lille Lovforslag min tidligere Stilling til Sagen, og jeg skal i den Anledning gøre et Par ganske korte Bemærkninger. Det vil maaste erindres, at jeg ved 1ste Behandling af dette lille Lovforslag udtalte, at min Partikælle og jeg her i Tinget havde haft forskellige Stillinger til denne lille Lov, men at vi i Virkeligheden, i Realiteten, hele Tiden og al Tid havde været stemte for selve Lovforslagets Indhold. Vi have saaledes det ene Aar stemt for den og det andet Aar imod den; i Samlingen 1891—92 have vi stemt imod den. Naar vi da stemte imod den, var det paa Grund af den Forespørgsel, der blev rettet fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Trier) og det derpaa givne Svar af den højtærede Minister. Vi fandt, at dette Svar ikke var klart nok for os, og som Følge af dette Svar fandt vi ikke Anledning til at kunne stemme for Lovforslaget den Gang. Det er meget rigtigt, som den ærede Ordfører for Mindretallet bemærkede i Dag, at jeg ved denne Sags Behandling i indværende Samling udtalte noget i samme Retning, men jeg gif dog ind paa at stemme for Lovforslagets Omgang til 2den Behandling og med den Henstilling og i det Haab, at Udvalget vilde forhandle med Ministeren for at faa nærmere Klarhed over det Svar, som Ministeren gav i Samlingen 1890—91. Jeg forstaa nu imidlertid af den ærede Ordfører for Mindretallet, at denne Forhandling ikke har fundet Sted med Ministeren, men det kan man jo ganske sikkert ikke regne Ministeren til Last, jeg maa snarere